

Preek

Prediking n.a.v.: Handelingen 2: 42

Ze bleven trouw aan het onderricht van de apostelen, vormden met elkaar een gemeenschap, braken het brood en wijdden zich aan het gebed.

Onlangs las ik deze treffende typering van de kerk: 'De kerk is net een pruimenboom. Elk schudt eraan en wil ervan eten.' Maar op die Eerste Pinksterdag was in eerste gemeente andere op-schudding. Door deze vraag van apostel Petrus: 'Wat hebben we met Jezus gedáán?' Zodra wind van de Geest opsteekt, stormt 't.

Ook in het hart van een mens. Dan wordt de kerkdienst werkelijk een Hour of Power. Schreeuwt 't van binnen: 'Wat moeten we doen om behouden te worden (Hd.2:37)?' Iemand zei 't zo: 'Als je horizontaal zorgen hebt, moet je verticaal gaan kijken.' Anders gezegd: het enige medicijn voor kerk en wereld is...

Terug naar Christus! Naar *het onderricht der apostelen, gemeenschap, breking van het brood en gebedstoewijding*. In het Grieks staat hoe die 3000, die Jezus 50 dagen eerder nog dood gewenst hadden, dit deden: vasthoudend (vs.42,46). Levensleer (*didachè*). Leren bij 't leven. Lees ik wat er staat. Staat er wat ik lees?

Het onderricht der apostelen grijpt telkens terug op de drie aardse jaren van Jezus. Gebrekkige kennis van bijbel leidt vaak ook tot gebrekkige kennis van Christus. *Didachè* is in 't Grieks in één adem genoemd met *koinonia* (gemeenschap). Denk aan Jezus en 12 leerlingen. Of aan Luther in Wittenberg/Calvijn in Genève!

Geloven start niet langer met 'ik', maar 'wij'. Met Jezus als Hoofd en wij als lichaam. Ik moet daarbij denken aan een verliefd meisje, die enkel het gezicht van haar vriend mooi vond. Niet zozeer z'n lichaam! Maar we komen niet enkel in de kerk voor God/Jezus, maar ook elkaar. Geloof verbindt in moois én moeilijks.

Zoals bergbeklimmers aan elkaar vastzitten om veiliger bij hun doel te komen, zo hebben we elkaar als gemeente nodig om dichterbij Jezus als doel uit te komen. Zo was er een groep Argentijnse studenten op zoek naar een perfecte gemeente. Ze vonden slechts een gemeente met zondaren, die een gezonde band hadden.

Met God, elkaar en de wereld. Dan volgen in één adem broodbreking en gebeden (*eucharistia*). Brood breken betekent in Israël eerst 'eten'. Als 't bij samen eten blijft, is 't op den duur te weinig. 't Gaat over in Heilig Avondmaal vieren. Dat is dood van Jezus gedenken én blijven danken, dat Hij voor ons steevast bidt...

En Jezus' bidden legt weer basis voor ons eigen dagelijks bidden. Het gebed is het wapen van weerloze mensen. Want hoe luidt het gezegde? Wiens Brood men eet, diens Woord men spreekt. Niet in laatste plaats langs de weg van het gebed. Wie aan Hem schudt als Boom des Levens, kan zelf géén zuurpruim meer zijn.

Amen.